

Jordi Surinyach i Romans

Advocat. Nascut el 4 de novembre de 1953 a Mataró, però amb vincles familiars, de lleure i residencials a Camprodon. Aficionat al muntanyisme, l'excursionisme i a l'esquí des de jove, sobretot a les estacions de Vallter, però també de la Cerdanya, on hi té una segona residència.

Opinió

La necessària llei reguladora de les estacions d'esquí i muntanya a Catalunya

21.10.2023 17.00 h

La necessària llei reguladora de les estacions d'esquí i muntanya a Catalunya *Autor/a: Diaridelaneu.cat*

A Catalunya, l'administració que té la competència en matèria d'espais naturals, promoció econòmica, turisme i ordenació del territori és la Generalitat. La Llei de Muntanya de l'any 1983, ha quedat desfasada, si bé ni aquesta norma ni els estudis preliminars fets per modificar-la, no fan cap referència a les estacions d'esquí i de muntanya, omissió que només pot suplir una llei de caràcter sectorial. Una llei específica, com des de fa anys van fer altres països europeus i on fins i tot el Principat d'Andorra ens porta avantatge.

La urgència d'una regulació legal per a les estacions de muntanya cada vegada és més urgent, ja que resoluria bona part de les tensions que es produeixen en uns espais on durant tot l'any es practiquen diferents activitats.

A l'estat espanyol només la llei d'Ordenació de Transport Terrestre i el Reglament que la desenvolupa, fa referència a les estacions d'esquí, però només per definir les instal·lacions de transport per cable, els remuntadors.

La Disposició Addicional 3a d'aquesta llei considera com **estacions d'hivern o esquí, aquells centres turístics especialment dedicats a la pràctica dels esports d'hivern o muntanya, que reuneixen les condicions que reglamentàriament es determinin**. La Disposició Addicional 2a del Reglament estableix les condicions mínimes que ha de tenir d'una manera molt concisa.

Les estacions d'esquí per mitjà de l'**ATUDEM**, a l'Estat, i l'**ACEM**, a Catalunya, han aprovat reglaments de funcionament intern, que estableixen unes regles de comportament pels esquiadors, determinen el tipus de senyalització i classificant les pistes d'acord amb les normes de la Federació Internacional d'Esquí. Més enllà, no existeix cap norma jurídica que reguli la complexitat d'aquests equipaments, existint un autèntic buit legal, el que genera un seguit de problemes que no s'acaben mai de resoldre del tot.

Posaré uns exemples que són bastants entenedors. Des del punt de vista jurídic, entre l'estació i l'usuari (fins fa poc només esquiadors) es formalitza una relació contractual pel que la primera transporta als clients muntanya amunt, amb la finalitat que aquests

baixin (fins fa poc esquiant) a canvi d'un preu, amb l'obligació d'exhibir un títol de transport (anomenat "forfet") que permet utilitzar els remuntadors.

L'augment del nombre d'usuaris han multiplicat els accidents i els perjudicats – quan creuen que la responsabilitat és de l'estació -, reclamen davant els Tribunals de Justícia el seu dret a ser indemnitzats sense que hi hagi una norma legal sectorial clara i específica, pel que fa al dret i les obligacions de cada part.

Darrerament, han aparegut nous problemes pel que fa a la responsabilitat. Què passa amb els ciclistes de muntanya que es lesionen emprant els remuntadors o fins i tot pel mal estat de les pistes? I els que només han anat a passejar?

Per si no n'hi hagués prou, la pràctica de l'esquí de muntanya que fa servir les pistes preparades per l'estació d'esquí, ha provocat moments de tensió entre els respectius usuaris, i a la vegada certes dificultats per a determinar la responsabilitat de cadascú en cas d'accident.

La llei sectorial, hauria de definir com han de ser utilitzades les pistes pels practicants d'aquestes modalitats d'esquí i si les estacions han de contemplar recorreguts que únicament siguin utilitzades pels esquiadors de muntanya i fins i tot si han de pagar pel seu ús. D'una manera o altra cada vegada està més clar que només l'establiment d'un marc legal per les estacions d'esquí i muntanya, pot donar seguretat jurídica a uns i altres.

A més, les polítiques d'adaptació al canvi climàtic han de formar part de la norma per assegurar que es minimitzin els seus efectes a curt i mitjà termini. La llei hauria

d'establir l'obligació de redefinir els dominis esquiables en funció de l'exposició al sol, el vent, el gruix i la disponibilitat de neu; assegurar l'optimització de les instal·lacions de neu produïda, identificant quines són les millors condicions per a innivar; regular els embassaments d'aigua amb la finalitat d'anticipar el volum de producció de neu necessària, així com el volum d'aigua a utilitzar.

Finalment, la norma hauria de preveure els usos que es poden permetre en les pistes preparades per l'estació no només per l'esquí alpí, de fons o de muntanya, sinó també per la resta d'altres activitats lúdiques i esportives, assenyalant en quines condicions es podran fer servir.

El llibre blanc de les estacions de muntanya de Catalunya, publicat per la Generalitat l'any 2017, parlava de la necessitat d'un marc normatiu, així com de la declaració d'utilitat pública i d'interès social de les estacions de muntanya, com a centres, que amb les autoritzacions administratives pertinents organitzen activitats esportives, turístiques o lúdiques en el territori on es troben, amb possible ús de remuntadors en un entorn de seguretat per a les persones que utilitzen el servei i d'absolut respecte al medi natural.

Altres finalitats de la llei, seria la de regular la seguretat de les activitats de les estacions de muntanya, per a garantir la protecció de l'usuari, establint les responsabilitats dels que intervenen en l'explotació de les estacions en totes les èpoques de l'any i definint l'àmbit d'aplicació, les activitats regulades i els esports que es poden practicar així com d'aquelles altres activitats lúdiques que s'hi poden

desplegar.

També la de determinar el reglament d'exploració i ús de cada giny mecànic, que juntament amb el Reglament intern de l'estació de muntanya, reguli la pràctica i les condicions d'ús de les diferents activitats en tots els períodes de l'any, amb la llista de les tarifes de cada servei i delimitant el domini i els itineraris per a la pràctica de cada activitat esportiva. La llei, doncs, és una necessitat i una exigència. Només caldrà que els nostres parlamentaris facin la feina més important, la de legislar.

JORDI SURINYACH I ROMANS.

Advocat.